

Ko pridem domov, me ošine atej z zelo strogim pogledom. Ustrašil sem se tembolj, ker slučajno nisem imel nobenega nekaznovanega pregreška na svoji vesti.

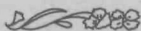
„Tonček, pojdi bliže,“ mi reče atej z resnim glasom. Nobenkrat nisem stopil prav lahkega in mirnega srca predenj. Vedno sem se ga nekoliko bal. Prvič zato, ker sem imel vedno kak greh na rovašu, atej pa je vsak greh strogo kaznoval. Drugič pa zaradi tega, ker je bil njegov obraz napram meni vedno zelo resen.

Pozneje sem se prepričal, da me je vkljub svoji strogosti zelo ljubil. Strahoval in kaznoval me je zato tako strogo, ker je hotel imeti iz mene dobrega sina. Zato sem mu še danes hvaležen.

Približal sem se mu tedaj, ker sem dobro vedel, da se mora vsak njegov ukaz natanko izpolniti.

„Poslušaj me, ti mladi in poredni potepenec,“ mi ukaže atej. „Poslušaj dobro! Od jutri naprej se mi ne boš več klatil in potepal od zore do mraka po travnatih vrtovih in gričih, pa delal škodo ljudem. Treba je, da se navadiš živino pasti, da si vsaj jedi zaslužiš. Jutri žene Francek živino na pašo. Ti in Pepček gresta pa z njim. Si razumel?!“

„Sem, atej, sem,“ potrdim krepko jaz ter odhitim pravit to preveselo novico mamici, ki je imela opravek v kuhinji.

Ob žetvi.

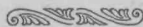
Vroči dnevi, težko delo,
srp nabrušen, žito zrelo,
trudna roka, potno čelo.

Glej, sladkost je delo kmetu
na poljani v vročem letu,
saj ob hladnem se večeri
spev glasan čez polje širi.

Tiha noč na kočē leže,
in trpin od truda teže
odpočije se na slami,
viher ga nemir ne drami.

Ko še hladan vetrič veje,
predno zora se posmeje,
glej, na delo zopet speje.

Mokriški.

Prepelici.

Ne zapusti naših njiv,
prepelčica,
oj ne zleti proč na jug,
draga ptičica!

Tam v deželi laški te
čaka lovec krut,
bo pomeril — našla boš
grob sred laških grad. —

Ptička odletela je,
ni me slušala; —
morda prva ona bo
smrt okušala.

Bogumil Gorenjko.

